

HETTY LUITEN

Vogelvlucht



ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

April, 2011

Met trillende handen probeerde Merel de voordeur te openen. Ze was zo opgewonden dat ze moeite had de sleutel in het gaatje te krijgen. Toen het eindelijk lukte, grinnikte ze in zichzelf. Stel je niet zo aan, dacht ze vrolijk. Gedraag je toch volwassen. Maar dat kon ze niet. Niet op dat moment. Ze was zo blij als een kind en dat was misschien wel voor het eerst van haar leven. Ze was nooit kind geweest. En al helemaal niet blij! Ja, misschien vóór haar vierde, al betwijfelde ze zelfs dat en bovendien, ze kon het zich niet herinneren. ‘Welkom thuis!’ riep ze uitgelaten tegen zichzelf terwijl ze over de drempel van haar nieuwe woning stapte. Het rook er muf, dus liet ze de voordeur wagenwijd openstaan. Buiten was het fantastisch weer en de zwoele voorjaarsbries zou haar huis vast goeddoen.

Het eerste wat ze deed, was haar schoenen uitschoppen. Heel even verwachtte ze de schreeuwstem van moeder te horen. *Wij in Nederland dragen schoenen. Hier zijn we*

niet zo arm als bij jullie. Maar de stem kwam niet. Natuurlijk niet. Merel schudde haar hoofd. Dit was de eerste dag van een nieuw bestaan. Daarin speelde moeder geen rol meer. Mócht ze geen rol meer spelen. Eindelijk begon ze aan haar eigen leven.

Met drie stappen was ze door de gang en kwam ze in de keuken, maar ze keek niet op of om. Ze liep rechtstreeks op de achterdeur af. De sleutel zat erin, die deur ging dan ook een stuk sneller open. Ze deed een stap naar buiten, voelde de stoeptegels van het terras onder haar voetzolen en bleef ademloos staan. Dit was een paradijs! Wat was dit mooi! De vorige keer dat ze hier was, om te kijken of ze hier wilde wonen, was alles kaal en grauw, maar nu...

Alles leek te bloeien. Grote bomen vol prachtig roze bloemen. De takken hingen zwaar naar beneden door de uitbundige bloemenpracht. Bomen met kleine witte bloempjes, en grote witte bloemen. In de verte een struik vol geel. Ze keek haar ogen uit en liep langzaam een stukje de tuin in. Ze had geen idee hoe die bomen heetten, maar daar zou ze zeker achter komen. Ze wilde van elke boom de naam weten, maar zelfs zonder die te we-

ten kon ze genieten van al dat natuurschoon.

Dit was beslist de mooiste week van het hele jaar, want behalve dat er voorspeld was dat de zon de hele week zou schijnen, wat op zich al geweldig was, begreep Merel natuurlijk best dat die bloemen het eeuwige leven niet hadden en dat de bloemblaadjes binnenkort van de bomen zouden dwarrelen. Dan was de pracht weer voorbij. Maar nu niet.

Met grote ogen keek ze rond. De bomen die niet in bloei stonden, waren getooid in een zachtgroene gloed van nieuwe blaadjes die bezig waren uit te komen. Ze zag zelfs bomen met een rode gloed.

In het veel te hoge gras zag ze talloze miniem kleine, blauwe bloempjes. En dat? Waren dat niet pinksterbloemen? Ze lachte opgewekt. Dat was raar. Komend weekend was het pas Pasen. Dan duurde het nog vijftig dagen voor het Pinksteren was. Die bloemen hadden er duidelijk geen verstand van. Of zij niet? Heetten ze niet zo? Zeker wist ze wel dat die knalgele bloemen paardenbloemen waren. Die had ze vroeger weleens gezocht voor het konijn op school. Hoelang was dat geleden? Dertig, vijfendertig jaar?

Eind van de week werd ze veertig. Ze ver-

heugde zich er zo op om die verjaardag hier in dit huis te vieren. Bij veertig begon het leven pas, werd er wel gezegd. Ze hoopte van harte dat dat waar zou zijn.

Voorzichtig deed ze nog een paar passen. Het was er zo mooi in de enorm grote tuin, dat ze bang was iets kapot te maken of te vertrappen. Maar eigenlijk zou ze hier moeten rennen, springen. Als een kind op blote voetjes dartelen in het gras, huppelen. Maar haar lijf was volwassen en haar bewegingen ook. Ze schrok op van gefladder en zag een zwarte merel wegvliegen uit een struik. Zou hij daar een nest hebben, vroeg ze zich af en ze liep zo zacht mogelijk op de struik af. Ze duwde wat takken aan de kant en stond opeens oog in oog met nog een merel, alleen was deze bruin. Het diertje was minstens net zo hard geschrokken als zij en een ogenblik keken ze elkaar angstig aan. Toen liet ze de takken voorzichtig weer los en deed een paar passen achteruit. Er zat een merel te broeden in de tuin. In háár tuin! Ook van vogels had ze geen verstand. Daar had moeder wel voor gezorgd. Alleen merels herkende ze direct, omdat ze zelf net zo heette. Het bruine vrouwtje met het pikzwarte mannetje. En juist die vogels

zaten hier te broeden! Dit was wel iets anders dan een bloembak op het balkon van een flat. Ha. Nu lukte het haar toch en dolblij maakte ze een paar huppelpasjes in de richting van de grote schuur, haar toekomstige atelier.

De deur zat op slot. Logisch. Maar waar was de sleutel? Merel dacht terug aan het gesprek met de eigenaar en opeens wist ze het weer. Alle sleutels en reservesleutels zouden in een potje zitten dat in een keukenkastje stond. Oké, dan ging ze die nu halen, want ze wilde ook de deur van de schuur wagenwijd openzetten, zodat de wind ook daar zijn werk kon doen.

Ze nam niet dezelfde weg terug. De tuin was zo groot, dat er verschillende paadjes waren aangelegd. Maar onderhouden was de tuin niet meer. Het huis stond nu een halfjaar leeg en al die tijd had er niemand naar de tuin omgekeken. Dat betekende een boel werk, maar daar verheugde Merel zich alleen maar op. Want wat was er heerlijker dan met je handen in de aarde zitten wroeten om onkruid te plukken of bollen te planten? Gelukkig was er niet veel gras. Alleen vlak achter het huis. Gras moest je regelmatig bijhouden, anders kwam je er niet meer doorheen. En of ze daar

elke week toe zou komen met alle plannen die ze op stapel had? Onkruid kon je rustig een week overslaan. Natuurlijk werd het daar niet minder van, maar of je nu een kleine plant of een grote plant moest plukken, het was allebei te doen, dacht ze. Want om heel eerlijk te zijn had ze er geen idee van wat het was om een eigen tuin te hebben.

Ze ontdekte een bankje tussen een paar struiken die dieproze bloeiden. De bloemen hadden een bijzondere geur en Merel snoof eraan. Ook de blaadjes van de plant roken zo. Ze liet zich zakken op het bankje en keek om zich heen. Hoe was het in vredesnaam mogelijk dat zij dit huis met deze tuin gekregen had? Ze voelde zich zó gelukkig. Vanuit haar ooghoek zag ze wat beweging. Voorzichtig keek ze naar links en zo ontdekte ze een vogelhuisje dat aan een boom getimmerd was. Maar dat was het niet wat haar aandacht getrokken had. Er vloog een klein gelig vogeltje uit. Merels mond viel open. Zou dat vogeltje daar wonen? Ze wilde opstaan om het van dichtbij te bekijken, maar voordat ze in beweging kwam, vloog er een klein vogeltje naar binnen. Niet lang daarna kwam het er weer uit. Ze waren een nestje aan het maken. Nog

meer nesten in haar tuin! Ze moest straks belyst aan Karin vragen of zij wist wat voor vogeltjes dat waren. Wat wist ze eigenlijk weinig van de natuur. Het ergerde haar een moment. Ze was duidelijk een stadsmens geworden, en daarbij was vroeger al haar belangstelling voor vogels en dieren ogenblikkelijk de kop in gedrukt door moeder. Beesten waren vies. Ze kon het haar zo horen zeggen.

Zuchtend stond ze op. Over vier dagen werd ze veertig en nóg hoorde ze moeder in haar hoofd praten.

‘Hallo! Hallo! Volluk!’

Merel keek verward om zich heen. Werd zij geroepen? Snel volgde ze het paadje in de hoop dat het weer bij het huis uit kwam. Dat was gelukkig zo en op het terras, dat tegen het huis aan lag, stond een jongeman met een groot boeket bloemen.

‘Sorry, dat ik zomaar binnengekomen ben,’ zei hij, ‘maar er werd niet gereageerd op de bel en de voordeur stond open. Alsjeblieft.’ Hij stak haar de bloemen toe.

‘Voor mij?’ zei ze verrast.

‘Als u Merel den Hoed bent?’

‘Ja.’

‘Dan zijn ze voor u. Veel plezier ermee.’

‘Dank je, maar waarom?’

‘Er zit een kaartje bij. Misschien wordt het dan duidelijk. U woont hier anders vreemd.’

Merel moest om hem lachen en knikte instemmend.

‘En bloemen hebt u helemaal niet nodig.’ Hij keek nog eens om zich heen. ‘Dat zoiets kan op een industrieterrein.’

‘Precies, dat is heel vreemd,’ vond Merel. ‘Maar wel mooi.’

‘Als je hier bent, ja, maar voordat je er bent. Nu, ik ga weer. Ik mag wel terug door het huis, hè? Anders vind ik mijn auto niet meer.’

‘Natuurlijk.’ Ze keek hem even na, maar bekeek toen de bloemen in haar hand. Het was een schitterend boeket. Zo anders dan wat er in de tuin bloeide. Felle kleurtjes, rood en paars, een beetje lila. Van wie zou het zijn? En waarom? Opeens wist ze het. Van Karin natuurlijk. Die werkte immers bij een tuincentrum. Toch schudde ze haar hoofd. Nee, Karin zou over een uur hier zijn. Die had ze zelf mee kunnen nemen. Van Marcel konden ze niet zijn. Hij wist haar nieuwe adres gelukkig niet. Of... Maar zelfs als hij erachter gekomen was, dan nog zou hij geen bloemen sturen.

Zo'n type was hij immers helemaal niet. Als hij dat wel was geweest, had ze vast niet van hem willen scheiden. Of had hij spijt gekregen? In gedachten wreef ze over haar linkerarm, waar het zo vaak pijn gedaan had als hij haar weer eens had beetgepakt. Van moeder kon ook niet, want met haar had ze het contact definitief verbroken. Die wist niet eens dat ze bij Marcel weg was, haar baan had opgezegd en vandaag hier ging wonen. Bovendien zou ze niet meer aan moeder denken. Bah! Ze duwde het papier om de bloemen opzij, zodat ze het kaartje kon vinden en toen las ze het. Ze voelde zich opgelucht. Van haar werk. Van haar baas en collega's van wie ze afgelopen vrijdag afscheid genomen had. Wat lief, zeg. Blij haastte ze zich naar de keuken om te kijken of er misschien een vaas of emmer was achtergebleven waar ze ze in kon zetten.

‘Woon je hier?’ Karin vond Merel in de huiskamer. ‘De deur stond open,’ zei ze verontschuldigend.

‘Dat weet ik. Kan de boel doorwaaien. Fijn dat je er bent.’ Merel begroette haar enthousiast met drie zoenen.